

El Poble de Salt

Portantveu de la Joventut Republicana

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

EDITORIAL

Tríptic: els nostres contrincants

Som esquerristes. I donem al mot esquerrisme el sentit prísti d'avançada liberal i democràtica. Som, a més a més, catalanistes. El partit polític que aplega els nostres dos ideals, l'Esquerra Republicana de Catalunya, és avui el confluent de les escomeses dels diversos sectors que suren en el garbuix procel·lós de la contenda electoral que s'apropa. Aquests sectors, deixant a part mants nuclis d'escassa importància, són: la Lliga Regionalista, el Bloc Obrer i Camperol i la Federació Anarquista Ibèrica. La nostra tasca d'avui es reduirà a examinar-los una mica a corre-cuita.

La Lliga Regionalista.—És el reducte inveterat dels plutòcrates i teòcrates del nostre país. És l'extremisme negre disfressat de blanc. El llop amb pell d'ovella. Compta incondicionalment amb els sufragis dels terratinents, dels grans industrials, dels financers, dels ultramontans i de les dames de la «cotilla i les polacres». Quan no pot exigir els vots, els capta. I, en darrer terme, els compra. En els pobles rurals on no hi ha grandeses del diner i del pergamí, la Lliga hi és representada pel rector i el vicari, algun caciquet, quatre famílies «bien» i llurs satèl·lits. En les campanyes electorals fa demagògia de «pau, pau i pau» i de «patufista». En síntesi, podria simbolitzar-se per uns rosaris en què una moneda d'or suplís el crucifix. En les vinents eleccions somnia treure les majories a les cinc circumscripcions. Del que no dubtem és que es treurà molts «quartos» de la butxaca.

El Bloc Obrer i Camperol.—Existeixen una mena de plantes—determinades tal·lòfitas— que, a certes apropiades condicions climatològiques i geològiques, apareixen gairebé espontàniament. El comunisme, en el terreny polític, ens sembla una planta per l'estil. A determinades condicions econòmiques i socials dels pobles, el comunisme es desenvolupa o es marceix. Depèn més de causes extrínseques a la seva ideologia que no d'intrínseques. El panorama universal i històric ens ho confirma. El comunisme és implantat a Rússia quan la fam i l'analfabetisme estan a l'ordre del dia. El comunisme creix a Alemanya, al costat del seu germà bessó el nacionalisme hitlerià, quan hi ha sis milions de sense feina. El comunisme es passa en bloc a la social-democràcia en un país de progrés i de benestar social com Txecoslovàquia. El B. O. C., l'organització comunista de Catalunya, tindrà a fer poc o molt segons el comportament dels partits que ací governin.

El proletariat català, com el de tot el món, en situació normal, repugna la tàctica i la moral comunistes. El lema jesuític de Lenin: «tot és moral mentre afavoreixi el partit bolxevista», resulta de mal pair per als nostres obrers. El règim dictatorial, per adjectius que se li afegixin, ens és antipàtic a ultrança. Ens sembla, doncs, que els serà bon xic més difícil als nostres comunistes d'obtenir un èxit electoral que un èxit de «claque» en els mítings.

La Federació Anarquista Ibèrica.—Amb actes d'audàcia i de pocs escrúpols aconseguí de fer-se mestressa de la direcció de la C. N. T. Ha plantejat una infinitat de vagues absurdes i ha fet alguns assaigs de revolució social. En una paraula, ha reeixit en el seu objectiu de destruir l'organització obrera catalana. La F. A. I. recomana als obrers de la C. N. T. el més immaculat abstencionisme. Sens dubte, perquè es creu que aquests treballadors no posseeixen dos dits de front i no han assistit ni mig any a

Una Biblioteca humil

(Heus ací un dels factors més fecunds de la civilització humana: La Cultura)

Un meu amic ha posat tot el màxim interès per tal que jo volgués tenir la gentilesa de dispensar una breu atenció a la seva biblioteca particular que, segons paraules textuais d'ell mateix, se l'aprecia com si fos un ésser dels més volguts.

Mira si li en porto d'afecte a la meua biblioteca—em deia en certa ocasió— que no passa dia que no vagi a consultar-la. A voltes—seguia dient—em planto al seu davant i, bo i esguardant la seva grandesa redemptora, no puc més que sospirar amb el fons amarat de passió:

—Si mon cor mai et perdés, ploraria fins que et trobés...

Però hem anat a veure la biblioteca en qüestió, i val a dir, sense ganes d'exagerar, que m'ha causat una sorpresa mai pensada. Doncs els meus ulls mai no havien vist en una humil biblioteca, el què han vist en aquesta humil biblioteca. És una cosa francament digna de lloança. Per la seva pulcritud, per la seva senzillesa, per la seva honestat.

En cada llibre, en cada fullet i en cada periòdic, hi rellú d'una faisó ben palesa, la carícia emocionant d'una mà mascla, però tan fina i tan delicada com la d'aquelles muses excelses que van donar vida i fama al gloriós Goethe.

Hi he vist, hi he fullejat també, a l'esmentada biblioteca, tot un seguit de grans obres d'autors ben il·lustres i ben coneguts arreu del món.

I això sol m'ha fet entreveure, en la persona del meu bon amic, un culte ciutadà i un ex-

cel·lent pare de família. Car el pare que estima els llibres estima també els seus fills i a l'esposa.

És que els llibres canten amor. És que els llibres canten respecte. És que els llibres canten el més dolç i el més sublim de la vida. Estimem, doncs, el llibre. Volem-lo a les nostres mans i a les nostres llars. Pensem que són unes flors de riques aromes, tan riques, que a voltes fins un hom els ompliria de petons i de llàgrimes...

El llibre és un company que mai no ens enganya, va dir un dia l'admirat amic Carles Rahola.

Glòria i amor, pel llibre i la seva grandesa!...

**

La biblioteca del meu amic la té instal·lada, com sol succeir amb la de la major part dels homes humils, en un angle de la seva estreta i bonica cambra, en la qual tothora hi respira un alè de joia, entusiasme i joventut.

En ella, o més ben dit, en aquest sagrat niuet de civilització, en tot temps apar regnar-hi la silueta gentil de la Primavera.

Però al fons de la biblioteca hi ha els exemplars, a dalt de la seva capçalera un magnífic bust de bronze bo i representant la República i en cada costat de la República un test amb belles colorines naturals.

Ultra això, també fa honor a la Biblioteca una taula escriptori i alguns quaderns d'importància i veneració. Són les figures immortals dels autors de «Terra Baixa», «El Quixot de la Manxa» i «Els Miserables».

Decididament no me sé ave-

l'escola primària. I així li deu semblar que són incapaços de resoldre una senzilla qüestió de matemàtica elemental i de sentit comú com és la que els presenten. De tot plegat en parlarem amb més extensió un altre dia.

IU BOHIGAS

nir del fervor espiritual d'aquest meu amic que davant dels ulls de la gent sembla com si passés per un home que mai no s'hagi interessat per la cultura, per la política, per la llar.

I a fe que jo molt celebraria que tots els ciutadans del nostre poble fossin objecte d'unes qualitats semblants a les d'aquest home, puix que potser així no hauríem de passar per l'amargor de veure com certs pares i també certes mares es disputen i fins es peguen per manca d'una noció humana que és la que sap agermanar els homes bo i fent-los a tots ben bons, ben intel·ligents i ben lliures.

AGUSTÍ CABRUJA

La Cooperativa en els Penals

L'actual Director de presons, senyor Sol, manifestà que existeixen actualment a Espanya 1.150 penats, i que es troben en completa inactivitat. ¿Per què? Per no estar el Penals organitzats degudament.

Hem d'aprofitar les activitats dels passats. Aquests homes que, per fatalitats de la vida, són condemnats a la pèrdua de llur llibertat, tenen obligacions i deures a complir.

Han de seguir treballant per sostenir la seva família. Tenen pares, fills o germans, éssers als quals no poden abandonar. La llei freda i trista pren aquests homes i es desatén de totes les misèries que queden a la seva llar. Donant per resultat una segona cadena per assolir la dona o els fills també, per la privació del principal sosteniment de la llar.

El projecte presentat al Govern pel Director de Penals, tendeix a acabar amb tot això. ¿Com? Instal·lant una Cooperativa de producció en cada Penal. I d'aquesta manera participarien els penats dels beneficis obtinguts pels seus treballs efectuats. El senyor Sol diu que podran cobrar un jornal suficient per atendre les necessitats de les seves famílies o perquè puguin fer-se un patrimoni que els posi a cobert de les vicissituds de la vida o dels perills a tornar a recaure, quan abandonin les presons. Diu, també, que el règim de treball en els tallers vol que sigui humà i just, i que, en abandonar els penals els presos, han de trobar mitjans per viure d'un treball honrat, que serà el

el millor benefici que pot esperar-se d'aquesta iniciativa. És aquesta l'única redempció de l'home que ha estat perseguit per la fatalitat de la vida.

Nosaltres, els Cooperadors, podem estar joiosos de la iniciativa del senyor Sol. Perquè ell demostra que la Cooperativa no tan sols redimirà també els homes irredimibles sino que els tornarà útils i plens de goig i de felicitat, complerta la seva condemna. És digne el Senyor Sol

de la nostra felicitació. Essent així que, de moment s'alleugerirà la misèria d'infinat de famílies l'únic sosteniment de les quals era el desgraciat que la llei castiga i separa dels seus germans, pares, fills i esposes fins que compleix la pena.

Queda demostrat que sols la Cooperativa és l'arma que podrà portar la regularització i la felicitat a tota la humanitat.

NARCÍS BOSCH

Salt, Vehinat, 25 Stbre. 1932

Tribuna Lliure

Salt. — De la plaça de la República a la plaça de la Llibertat. — El que escolto, el que veig i el que penso.

Ço que escolten les meves orelles és que en el poble es va a inaugurar (1) una altra societat que s'anomenarà «Casal Saltenc». Està bé. Com si hi manqués aquesta, de societat, que ja seran cinc les que hi hauran. Es veu que no poden passar amb una sola i ben entesa. És clar; així, amb vàries, hi hauran més odís, i, amb els odís d'uns i altres, hom es diverteix, i es critiquen i es bescanten mútuament els principals de cada societat. Jo entenc que la idea i el programa que totes volen portar a cap, són beneficiosos per ells mateixos, però no poden arribar a terme, per ara, ço que desitgen. Perquè, primer han de fer desaparèixer les altres, i aquestes no poden desaparèixer sense que els que les sostenen descansin en pau en el cementiri. Després de tot, la cosa principal és que els fills dels contraris siguin educats en les vostres doctrines. I això, ¿com aconseguir-ho si els pares no ho volen i els guarden que s'apropin al vostre costat? Jo us diré el meu criteri sobre el tema que acabo d'expressar, encertat o equivocat. I és que, després de tot, un ha de fer quelcom de sacrifici en ajuntar-se a la majoria que no pensen com ell; però, és la manera d'aconseguir l'educació dels fills dels altres en les seves idees. O sigui: fer que tothom sigui en en una sola societat i que aquesta sigui la que per sufragi universal de la nació governi. Per tant, ja estarem descansats per ço de les deportacions i empresonaments, si és que tothom segueix les ordres de la constitució i del poder. Cal esperar que els homes que

governen ho faran el millor que sabran, i, si no, caldrà procurar de posar un seu company en el poder per veure si ho fa més bé. Essent tots d'una sola societat, concorreran a ella tots els fills dels socis. I cadascú tindrà interès a educar los per mitjà de conferències, que hauran d'ésser forçosament de caire divers tota vegada que diverses seran les tendències aplegades en una mateixa societat. Els fills, així, podran triar segons llurs preferències. I qui tingui raó, moral i bons sentiments i sigui amant de la justícia, és natural que al dia de demà obtingui el que desitja.

Però, tant com hi hagin odís en el poble i societats de diferents banderes, és un impossible d'aconseguir la bona avenença dels que l'habiten. Els comerciants mateixos es troben que necessiten tots els seus clients, però n'hi ha de tants colors, que acaben per quedar-se sempre a casa, on pensen que estaran millor, i es troben que no poden escoltar les paraules i consells dels seus companys que fomentarien la seva educació. En el moment que travessem, convé com el pa de cada dia que hi hagi homes polítics capaços de portar i governar un poble. Ens trobem que es forma una societat sense política, només de distracció, per fer adormir la joventut. Així, els interessats que la joventut dormi poden fàcilment; un altre dia, fregir-la als seus contraris, i tornar la situació del poble enrera. Com aquell que no n'hi ha prou de dos cents anys i escaig de dormir de dies i vetllar de nits per conquistar quelcom de llibertats polítiques. D'aquests consells no en volem pas. Demanem consells de política i que obrin pas a la justícia i fraternitat i llibertat, i que estimin

el progrés. Deixem l'esbarjo continu als nois del col·legi i als nens petits del carrer.

TANEGRAM

(1) L'original d'aquest article ens fou enviat anteriorment a la inauguració del «Casal Saltenc».

Contestant a una nota de la redacció

Hauria respost abans a la nota que la redacció inserí al peu del meu escrit anterior; esperava, però, una contesta en el número proppassat, i veig que ningú no ho ha fet, puix que, després de la meva advertència, la persistència del pseudònim equival a això.

Es de doldre la tendència imperant d'agafar sempre les coses pel costat que cremen, i que fa que s'interpretin diferentment del que hom pretent; per aquest motiu i per no estar d'acord amb alguns punts exposats per la redacció crec necessari contestar a la seva nota.

La redacció del «Poble», fent-se ressò de la veu d'una persona de fora de Salt, li «sembla interpretar el pensament d'un considerable sector d'opinió del nostre poble.» Jo dubto que, tocant a això, estiguen encertats, amics redactors, car el poble em mereix un concepte quelcom més elevat, perquè pugui esplaiar-se amb aquestes misèries, i m'ho demostra el fet que hagi d'ésser, precisament, un de fora de Salt qui així es manifesti.

Jo deia en el meu escrit: «Des d'ací mateix s'ha dit mantres vegades—i fa llàstima haver-ho de repetir—que els homes donen la cara, etc...» La nota N. de la R. diu: «...nosaltres pel que ens pugui tocar contestem: Els redactors del «Poble» sempre l'han donada la cara, etc... Això l'amic Paradedà ho sap a bastament.» Doncs bé; sabent tot això la redacció, no comprenc com podien donar-se per al·ludits, majorment tractant-se d'una rèplica a un escrit de *tribuna lliure*. No havia pretès ferir la vostra susceptibilitat, amics.

Diu la N. de la R.: «...aquesta Direcció ha tingut cura que la polèmica entaulada en cada cas no pogués agafar aires d'insolència o xafarderia.» I més avall: «...car en el món hi ha cors i cervells de múltiples i distintes estructures.» Doncs bé, atenant-nos a això darrer, hem de convenir que allò que per als uns té aires d'insolència o xafarderia per als altres no en té,

i viceversa; i francament—i perdoneu—crec que malament pot el vostre criteri controlar certes coses amb imparcialitat.

Diu també la N. de la R.: «...el cas és que en l'original no hi manqui la deguda signatura, que sovint no sabem si és autèntica o apòcrifa, sobretot la que ens vé de fora. Això, amics redactors, resulta pueril, puix que, no comprovant l'autenticitat de la signatura, la redacció corre el risc que un mal intencionat li clavi la llufa.

En el meu escrit deia: «...sembla, però, que l'escrit de referència sigui més aviat conseqüència d'un incident del qual fou autor en part algun determinat company contramestre, i en aquest cas Ll. P. i Gener ha obrat molt lleugerament en pluralitzar i amagar-se. «I diu la N. de la R.: «La direcció del «Poble» obrirà sempre les seves planes a aquells ciutadans que, sentint llur dignitat ofesa per algun atac personal periodístic o d'altra classe, creguin oportú de sortir al pas de llurs detractors, puix que és molt lògic i humà que qui és atacat es defensi.»

Perfectament; aquest paràgraf, però, no diu pas que per defensar-se un ciutadà s'hagi de molestar a d'altres que no tenen res a veure en l'assumpte; per això jo reprove el fet que Ll. P. i Gener al ludeixi tots els de la classe d'aquell que l'hagi pogut ofendre, car no crec que tots els contramestres l'hagin ofès.

Per altra part, em faig càrrec, efectivament, que, arribant, sovint, a la redacció, originals plagats d'incorreccions—sigui per ignorància, sigui per confiar-se massa a la redacció o per les dues coses alhora, que tot pot ésser—malgrat comptar amb un corrector excel·lent—ho ha demostrat plenament—hom no pugui atendre degudament a tots i surtin els treballs àdhuc amb notables errades d'impremta que tergiversen o redueixen a la nul·litat una frase, en detriment de vegades, del paràgraf del qual formen part. Comprenc, doncs, que l'excés d'incorreccions resti temps al corrector, malgrat la seva bona voluntat. Per la meua part, amics redactors del «Poble» poden ometre la correcció del present treball i de tots els que puguin arribar a la redacció amb la meua signatura.

Per últim, felicito la Redacció i molt particularment l'amic Director per l'èxit esclatant assolit amb l'article titulat «Els

Contramestres.» Considero que èxits d'aquesta naturalesa són per a afalagar el més escèptic.

En síntesi, sento no haver estat comprès; la meua intenció fou provar d'encarrilar l'assumpte per un camí de concòrdia que jo creia viable; vosaltres ho enteneu altrament, endavant doncs, cadascú amb el seu criteri!

JOAN PARADEDÀ

N. de la R. — Un article de Ll. P. i Gener, titulat «Els contramestres», que va aparèixer, setmanes enrera, en aquesta nostra «tribuna lliure», va tenir la virtut d'exasperar el nostre amic Joan Paradedà, que degué sentir-se al·ludit per l'article en qüestió. Els nostres lectors tingueren també ocasió de llegir la rèplica esbiaixada que l'amic Paradedà publicà, ací mateix, adreçant-se a l'autor de l'escrit «Els contramestres.» A aquesta rèplica, nosaltres hi afegirem una nota. Fèiem constar, en ella, que no volíem deixar incontestades algunes referències que l'amic Paradedà ens dirigia, i que aquest i no altre era el motiu que ens induïa a redactar-la. Posteriorment a tot això, Ll. P. i Gener, contrareplicant a l'amic Paradedà, ens envià un altre article que inserírem en el número passat. Avui publiquem, en la nostra «tribuna lliure», la contesta que l'amic Paradedà fa, no als escrits de Ll. P. i Gener, sinó a la nostra esmentada nota de la redacció. Com que s'adreça a nosaltres, ens creiem en el dret d'escoliar, amb una segona nota de redacció, les al·lusions de l'amic Paradedà.

Desviada la polèmica per l'amic Paradedà, resulta que allò que havia començat essent una discussió sobre un fet determinat del treball, entre el repetit amic i un tal Ll. P. i Gener, s'ha

transformat ara en una mena de debat sobre ètica periodística, entre el mateix amic Paradedà i nosaltres, els modestos redactors d'«El Poble de Salt». El que ens recrimina Joan Paradedà, per damunt de tot, és que deixéssim encabir en el nostre periòdic un escrit que ell conceptua d'«innocentíssim», però carregat de passió i d'enveja». Ja vàrem respondre-li en la nostra primera nota—i avui no hem de fer més que repetir les mateixes paraules d'aleshores— que el criteri que ha de controlar tots els escrits del nostre periòdic ha d'ésser, precisament, el dels que, amb responsabilitat davant una entitat política legalment constituïda que ens va conferir el càrrec, el redactem. I no pas el de ningú més, encara que es tracti d'un amic i d'un ex-redactor. Vàrem dir que ens semblava que l'article «Els contramestres» recollia el sentir d'un bon sector d'opinió del nostre poble, i ens ratifiquem en la nostra apreciació. L'amic Paradedà dubta que, tocant a això, estiguem encertats, car el poble li mereix—diu—un concepte molt més elevat perquè pugui esplaïar-se amb aquestes misèries... No pretenem ésser infal·libles, encara que no ens sembla l'amic Paradedà el més indicat per a fer semblants manifestacions, que tenen poca garantia d'imparcialitat i de despassionament. En alguns paràgrafs de la seva contesta, l'amic Paradedà sembla que fantasieja una mica. Per exemple, quan creu veure en la nostra observació que «els redactors del «Poble» sempre l'han donada la cara», una fiblada fenomenal a les nostres susceptibilitats que el mou a descabdellar-se en innecessàries excuses a expressar la seva incomprensió de l'hipo-

tètic efecte. Es d'una puerilitat encisadora la conseqüència que l'amic Paradedà treu de la nostra remarca que «en el món hi ha cors i cervells de múltiples i diverses estructures.» Hem de convenir—diu— que, allò que per als uns té aires d'insolències i de vafarderia, per als altres no en té, i viceversa. Perfectament. Però, com que, malgrat de reconèixer-li mèrits suficients, la redacció del «Poble» no ha demanat mai a Joan Paradedà el seu concurs assessor, podia, doncs, establir-se el referit amic de dedicar-nos els seus consells una mica agres. Que, per poca cosa que siguem, sabem també fer pesar el nostre criteri en allò que és de la nostra incumbència. I, si necessitem un consell, sabem així mateix on anar-lo a cercar, sense que calgui que ningú s'avanci a oferir-nos-lo amb petulància de superioritat. I serveixin, ensems, aquestes darreres paraules per contestar a Joan Paradedà el retret que ens fa que malament pot el nostre criteri controlar certes coses amb imparcialitat. ¿Troba pueril Joan Paradedà que diguem que sovint ignorem que sigui autèntica o apòcrifa la signatura dels nostres col·laboradors espontanis? Doncs, ara sí que el requerim perquè vulgui il·lustrar-nos sobre el particular. ¿Tal volta exigiria l'amic Paradedà que cada signatura vingués legalitzada per tres notaris? Quant al perill que qualsevol mal intencionat ens clavi la llufa, reconeixem que pot ésser-hi. Però corren aquest risc tots els periòdics. I per això cada un d'ells té el seu director que té cura de revisar tots els articles i qualificar-los de publicables i el meu afecte per a tots els treballadors, siguin del bàndol que siguin. Digueu—ens prega— als del Sindicat local, que em perdonin si no vaig encertar a redactar amb prou claredat les primeres ratlles del meu article, però que estiguin segurs que no vaig tenir mai el més lleu intent d'ofendre'ls, puix que em consideraria indigne, d'haver volgut ofendre a un treballador. Saludeu de part meua tots els obrers de Salt i digueu-los que faig vots perquè el conflicte existent es resolgui a satisfacció de tots ells.

Un prec de Duch i Salvat

Hem tornat a veure el popular periodista. I tot seguit ens ha manifestat:

—No sé l'efecte que deu haver produït, entre els treballadors de Salt, el meu article sobre el conflicte de la fàbrica Gassol, publicat en «El Diluvio». Em sembla, però, que reflectia sincerament la meua bona intenció d'anar a una saludable solució de concòrdia entre els obrers afectats. Una paraula, tanmateix, del començament del meu article, interpretada en un sentit tot altre que el que jo vaig voler-li donar, suposo que haurà causat alguna molèstia als del Sindicat local, car vaig rebre una carta del seu presi-

dent en què així m'ho expressava. No cal dir com lamento pregonament que aquella meua paraula hagi estat interpretada tan diferentment de la intenció que vaig donar-li. Deia que hi havia un bàndol de treballadors en contra de la fàbrica, i un altre bàndol al costat del patró. Volia significar, amb això darrer, que entre els obrers del Sindicat local i el patró de la fàbrica, en el cas concret que comentava, no hi havia conflicte. De cap de les maneres no volia expressar, com sembla que entengueren—i ho deploro—els del Sindicat local, que aquests fessin el joc a l'amo. Jo no podia dir semblant cosa. I crec que en tot l'article es palesa ben bé la meua imparcialitat

B.

o no publicables. Per més que ens sortim una mica de les nostres atribucions, devem dir a Joan Paradedada que creiem que l'escrit «Els contramestres» no és conseqüència de cap incident amb algun determinat contramestre, car l'article de referència no ho deixa, almenys, entreveure per enlloc. Anem ja a la qüestió del pseudònim Les condicions que exigim per encabir un escrit al nostre quinzinari, suposem que l'amic Paradedada les coneix a bastament Si Ll. P. i Gener, que a Joan Paradedada li sembla un pseudònim, no vol donar el seu nom, a nosaltres ens importa un «xavo». Farem constar, però, la nostra estranyesa que Joan Paradedada no vulgui avui dialogar amb un que «no dona la cara», quan, temps enrera, — i els seus motius devia tenir —, l'amic Paradedada, que llavors era redactor del «Poble», demostrava un interès tot especial a ocultar, inclús als seus propis companys de redacció, la seva paternitat a certs

articles que signava amb pseudònims la mar de camaleònics

Per acabar, el corrector d'«El Poble de Salt», al·ludit per Joan Paradedada en la seva contesta, ha de fer constar que, si la sinceritat dels elogis hiperbòlics que li dirigeix Joan Paradedada és autèntica, renuncia a recollir-los, car li semblen del tot immerescuts. Sí, altrament, l'amic Paradedada ha volgut posar un xic de la seva ironia en les seves paraules adreçades al nostre corrector, cosa molt possible donat el caràcter mefistofèlic de l'esmentat amic, el nostre corrector, bo i reconeixent que, amb aquest últim sentit, l'enjudiciament de la seva tasca i de les seves qualitats rendeix millor tribut a la justícia, ha de fer avinent a l'amic Paradedada que, malgrat tot, no deixarà, si li és possible, de repassar els seus escrits que tingui a bé d'enviar-nos, ja que, si no, apareixerien amb més de quatre incorreccions que farien escriure el Mestre Fabra.

L'arribada del Cap de Govern a Barcelona

El dia 25 de Setembre, a les 10 del matí, arribà a Barcelona el Cap del Govern espanyol, junt amb alguns ministres i un nombre considerable de parlamentaris castellans, que foren portadors de l'Estatut de Catalunya.

L'arribada que els férem fou com mai no s'havia vist en tot Catalunya. Es desbordà tot el poble en entusiasme. Allí no hi havia cap partidisme polític. Allò era tot un esperit de catalanitat. Allò era una Catalunya que demostrava el seu agraïment davant l'home republicà i demòcrata que sent les nostres aspiracions i ens ha sabut entendre. Per tot arreu on passaven els nostres hostes, eren victorejats. Els carrers mostraven ésser un dia de gran solemnitat. L'arribada dels nostres hostes a la Plaça de la República fou tan gran, que és difícil d'explicar, perquè fou un acte de vertadera emoció. Des del balcó de la Generalitat, anaven nomenant els noms dels que arribaven, i el públic allí estacionat aplaudia frenèticament a aquell Lluís Bello, President de la Comissió d'Estatuts, amb el seu posat de bondat i d'intel·ligència, i darrerament el gran home del dia, En Manel Azaña. Quan arribà a la Plaça de la República, era

tanta la gent que estava allà congregada, que allò semblava un formiguer humà. Presentava un aspecte mai vist. Començà els parlaments el nostre benvolgut «Avi», fent una salutació als nostres hostes, amb veu tremolosa i vibrant, essent molt aplaudit.

Tot seguit el Cap del Govern de la República, en un parlament que tots haveu llegit, elogià els mèrits de la nostra terra com a republicana i com a demòcrata. El públic li adreçà una gran ovació que es prolongà llarga estona. Veus ací, volgut llegidor, quina fou l'arribada que els catalans férem als representants de la República. Dos anys enrera, si haguessin vingut els representants d'aquella podrida monarquia, segurament que el poble els hauria rebut a pedrades, però, com que els homes d'avui són uns vertaders governants, el poble sap apreciar les seves virtuts.

Aquests són els governants que ens cal tenir: homes purament d'esquerra. Aquests són els homes que, quan es facin eleccions, tenim de votar, perquè puguin fer bona feina i ens donin la màxima llibertat. El dia que es facin eleccions per al parlament català, recorda, amic llegidor, que has de votar ho-

mes d'esquerra, que són els que ens convenen, sobretot a la classe explotada.

Visca la República! Visca l'Esquerra de Catalunya!

JOSEP ALSINA

5 - 10 - 32

TRETS QUE NO MATEN

Els cacics diuen ben públicament que en les properes eleccions ells s'emportaran la victòria. Si els esquerrans baddessin, potser sí, però aquests lluitaran amb el mateix braó i entusiasme de sempre per als ideals de democràcia i llibertat.

«Obreros, no votar a la Esquerra!»

Home, per què no dieu la Lliga? Es que, potser, en Cambó i en Durruti... Però no. En Durruti és un xicot molt com cal i En Xico de Besalú també. No?

Els angelets de «L'Amic del Poble» fa dos números que no es fiquen amb nosaltres. Es que en Pere Sureda ara s'ha fet republicà. Ho celebrem.

No poden ésser bons anarquistes aquells que en les eleccions de diputats votaren per la Lliga Regionalista.

La conferència que el nostre estimat periodista Duch i Salvat va donar abans d'ahir, en el Centre d'Unió Republicana de Cassà de la Selva, fou un veritable èxit. L'espaiosa sala d'espectacles estava plena de gom a gom i tothom aplaudia el notable orador bo i posant de relleu el viu desig de derrotar en les properes eleccions els carcundes de la dreta, com són clericalisme, caciquisme, capitalisme, etc., etc. Mans a l'obra, doncs, republicans de Salt!...

«Obreros, la política es una farsa!» Però tot el dia van al darrera dels polítics perquè els

solucionin els seus conflictes socials. Què vol dir això? Vol dir, francament, que la farsa és l'apoliticisme.

I doncs, mossèn Joan, com anem de vots? En farem molta arreplega o què? Es a dir, que no se'n preocupa encara? Miri que aquesta vegada es presenten molts capellans per candidats. Però, si ens vol creure, senyor Rector, deixi's de vots i procuri cercar devotes, que amb el pas que anem és molt possible que en quedi sense.

Ciudadans de Salt: Dintre de pocs dies, en aquest poble, tindrem un «VIGILANT NOCTURN». A hores d'ara ja ha estat acceptat pel nostre Ajuntament. Vulgueu, doncs, protegir-lo! Es el conseqüent republicà Amadeu Ribas.

Més valdria que enlloc de recomanar l'abstenció electoral es cuidessin de fer alguna funció teatral a favor dels pobres obrers parats que, amb tot i les moltes promeses, estan encara a donar un cèntim a Beneficència!

NOTICIES

Conferència — El dijous, dia 13 del corrent, dissertà, des de la tribuna del nostre «Centre», l'il·lustrat professor de Vilanna, el nostre distingit amic Josep Mascort i Ribot. Desenrotllà, amb gran competència, el tema polític-cultural escollit: El benestar social és un problema de cultura». Posà de relleu, sobretot, la importància del magisteri primari en la tasca de renovació de les masses incultes que ens llegà la monarquia. La cultura i els conflictes socials van en proporció inversa: a major cultura, menys agitacions, i a menor cultura, més manifestacions de malestar. El conferenciant fou molt aplaudit per la nombrosa concurrència. L'acte era organitzat per la «Joventut Republicana».

Imp. Salomó Marqués-Girona

||| Perruqueria de |||

Ramon Nonó

||| ONDULACIÓ PERMANENT |||
||| GARANTIDA 7 MESOS |||

VEINAT DE SALT (GIRONA)